

พระอุปัชฌาย์บอก นี่เธอดูไว้ บวชแล้วถ้าไม่ศึกษาพระธรรมวินัย ทำให้มันถูกหลักวิชา แล้วก็ฉันทแบบอินทบริโศก หลังจากไปใช้อย่างอื่นมาหมดแล้ว **ขั้นตอนสุดท้าย เธอจะต้องมาเป็นแบบนี้** อยู่กลางท้องนาให้เขาใช้แรงงาน

เราคือ...ผู้ให้อย่างเดียว

๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๗

ถ้าหากลูกฉันด้วยความเป็นนาย หรือเป็นแบบเนื่อนานบุญแล้วละก็ **เราคือ ผู้ให้อย่างเดียว** เขามาเสียบปลั๊กเอาก็แล้วกัน ชาร์ตแบตเตอรี่รีเอา จากพลังบุญที่เราได้ส่งสมทุก ๆ วัน ความบริสุทธิ์กาย วาจา ใจ ทุกวัน

แม้ยังไม่เป็นพระอรหันต์ แต่ก็มี ความตั้งใจอยากจะเป็น อยากจะทำพระนิพพานให้แจ้ง แค่ความตั้งใจอยากจะเป็น พลังแห่งบุญก็เข้ามาอยู่ในตัวแล้ว เพราะความคิดอย่างนี้ จะคิดได้ แหล่งที่มาของความคิดต้องบริสุทธิ์

ยอดอันแย้มแล้ว

๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๗

ถ้าหากว่า เราตั้งใจจะทำพระนิพพานให้แจ้ง แม้ยังไม่แจ้งก็ยังได้ชื่อว่าเป็น สุปฏิปันโน ประพฤติดี ปฏิบัติชอบ ก็ได้ชื่อว่า เป็นเนื่อนานบุญอย่างอ่อน ๆ แล้ว อย่างอ่อน ๆ อยู่ คล้าย ๆ ต้นไม้ที่มียอดอันแย้มแล้ว ใบไม้ผลิแล้ว ไม่ช้ำก็จะมีดอกมีผล

นี่ถ้าเราคิดอย่างนี้ได้ ไม่ช้ำก็จะได้มรรคได้ผล มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ อย่างนี้เป็นเนื่อนานบุญ

สองเราได้....ไปด้วยกัน

๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๗

เมื่อลูกเป็นเนื่อนานบุญ ญาติโยมคนไหนมาสนับสนุน เขาก็จะได้มีส่วนแห่งบุญที่เกิดจากเราสั่งสม เป็นพลังบุญที่อัดแน่นอยู่ในใจ ต่างคนต่างได้ **สองเราได้ไปด้วยกัน** เราฝากท้องฝากชีวิตกับโยม โยมฝากจิตใจไว้กับเรา

มีคุณค่ายิ่งกว่าชีวิตใด ๆ ในโลก

โอบาวันสามเณร

๑๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๗ (วันเด็กแห่งชาติ)

วันนี้เป็นวันเด็ก เด็กทุกคนอินโนเซนต์ (INNOCENT) นำเอ็นดู นำรักนำซังกันทั้งนั้นเลย แต่มีเด็กผู้มีบุญอีกระดับหนึ่ง ไม่ใช่ไม่นำรักนำซัง แต่นำรักนำบูชา เห็นแล้วเราก็ต้องยกมือไหว้กัน วันนี้นอกจากจะเป็นวันเด็กที่นำรักนำซังแล้ว ครูไม่ใหญ่ยังถือให้วันนี้ เป็นวันเด็กที่นำรักนำบูชา คือ **วันสามเณร** ของวัดพระธรรมกาย และศูนย์สาขาทั่วประเทศ

วันนี้ ครูไม่ใหญ่ก็จะถือโอกาสพูดคุยกับลูกเณร ทั้งภายในวัดและทุกศูนย์สาขา สักหน่อยหนึ่ง

“ลูก ๆ สามเณรผู้เป็นดวงใจสุดที่รักของหลวงพ่อกับพี่หลาย การที่ลูก ๆ ได้ตัดสินใจเข้ามาอยู่ในเพศพรหมจรรย์ ผู้เป็นเหล้ากอกของสมณะนั้น เป็นการตัดสินใจที่ถูกต้องที่สุด เพราะชีวิตของสามเณรนั้น เป็นชีวิตของนักรบกองทัพธรรม ผู้ที่ได้อุทิศตนให้กับพระพุทธศาสนา **เป็นชีวิตที่มีคุณค่าอย่างยิ่ง ยิ่งกว่าชีวิตของจอมจักรพรรดิ หรือยิ่งกว่าชีวิตใด ๆ ในโลกทั้งหมด** เป็นชีวิตที่มีเกียรติภูมิสูงสุด ไม่ใช่มีเกียรติเฉพาะในเมืองมนุษย์นี้เท่านั้น แต่มีเกียรติสูงสุดในสัมปรายภพในเทวโลก เพราะว่า ชีวิตสมณะนั้น เป็นชีวิตของผู้ทำงานที่ยิ่งใหญ่ คือ งานสร้างสันติสุขอันไพศาล ให้บังเกิดขึ้นแก่มวลมนุษยชาติ

การที่ลูกเณรได้ก้าวเข้ามาสู่เส้นทางธรรม ตั้งใจมาศึกษาเรียนรู้ และฝึกฝนอบรมตนเองในพระธรรมวินัย ถือว่าเป็นความตั้งใจที่น่ายกย่อง น่าสรรเสริญ เป็นการตัดสินใจที่ถูกต้อง เพราะสิ่งนี้คือ งานที่แท้จริงของเรา คือ เกิดมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง และแสวงบุญด้วยการสร้างบารมี โดยมีเป้าหมาย คือ ที่สุดแห่งธรรม การดำรงชีวิตเช่นนี้ ถือว่า เป็นชีวิตที่มีคุณค่า สมกับที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ มาพบพระพุทธศาสนาและวิชาธรรมกาย

เพราะคุณค่าของชีวิตอยู่ตรงที่ ใครได้ทุ่มเทสร้างบารมีมากกว่ากัน ได้ปรับปรุงแก้ไขตนเอง ฝึกฝนอบรมตนเอง จนกระทั่งสามารถเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวได้ และก็ทำหน้าที่เป็นผู้ให้แสงสว่างแก่โลก เป็นผู้นำพาเพื่อนมนุษย์ให้ได้เข้าถึงความสุขที่แท้จริง นั่นคือ สุขอันเกิดจากการได้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว และได้รู้จักเป้าหมายชีวิตที่แท้จริง พร้อมทั้งมีกำลังใจที่จะก้าวเดินต่อไปสู่เป้าหมายนั้นได้ตลอดรอดฝั่ง โดยไม่หวนหันต่ออุปสรรคใด ๆ กระทั่งมีชัยชนะถึงจุดหมายปลายทาง

ขอให้ลูกเณรพึงระลึกเสมอว่า ชีวิตสมณะเป็นชีวิตอันประเสริฐที่สุด เป็นเส้นทางชีวิตของผู้ที่เห็นภัยในวัฏสงสาร และเห็นทุกข์เห็นโทษของฆราวาสวิสัย เพราะชีวิตทางโลก ยังเป็นชีวิตของผู้ที่ยังข้องเกี่ยวและเวียนวนอยู่กับภารกิจของการครองเรือน ยากที่จะหาเวลาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้งได้ ชีวิตสามเณรจึงเป็นชีวิตของผู้เว้นจากพฤติกรรมแบบชาวโลก เพื่อจะได้ปลอดจากเครื่องกังวลต่าง ๆ มุ่งทำแบบพระ พุดแบบพระ คิดแบบพระ สงบเสงี่ยม สง่างาม สัมผัสดี สมภาณี ปัญญา ให้เจริญงอกงามขึ้นในตน

ดังนั้น สามเณรผู้เป็นเหล้ากอกของสมณะ จึงเป็นเพศที่สูงส่ง ที่มนุษย์และเทวดา ตลอดจนผู้มีบุญญาทั้งหลาย เคารพกราบไหว้ และยกย่องรวมเข้าไว้เป็นหนึ่งในพระรัตนตรัย เป็นผู้ควรแก่การครองกายด้วยผ้ากาสาวพัสตร์ อันเป็นผ้าสีสุดท้ายของผู้มุ่งประพฤติปฏิบัติ เพื่อให้หลุดพ้นจากวัฏสงสาร และขอให้ลูกเณรพึงตระหนักเถิดว่า การบวชเป็นสามเณร ไม่ใช่เป็นเส้นทางของผู้ด้อยโอกาส แต่เป็นเส้นทางของผู้ได้โอกาสที่จะประพฤติปฏิบัติ สร้างชีวิตให้มีคุณค่าสูงสุดตามแบบอย่างของพระอริยเจ้า และพระอรหันตเจ้าทั้งหลาย”

มาจากไหน...ไม่สำคัญ

๑๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

ภิกษุสามเณรเป็นผู้ที่อยู่พ้นความรวยความจนแล้ว ทั้งพระทั้งเณรบางทีก็เผลอตัว ไปมัวคิดคำนึงกับชีวิตที่ผ่านมาว่า เราเกิดมายุากจน เราจึงจำเป็นต้องมาบวช ไม่เข้าใจเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิตของตัวเอง